

JADE PRESLEY

LISTA
PROȘCRIȘILOR

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

LEDA
EDGE

*Cititorilor care mereu au dificultăți să-și aleagă iubitul
dintr-o carte. Nu vă faceți griji, aici nu va trebui
niciodată să alegeți. E în regulă să-i iubiți pe toți.*

Lista Proscrișiilor este o poveste de dragoste *fantasy* de genul „de ce să alegi”, picantă (iar când spunem picantă, ne referim la extrapicantă!), care vă va tăia răsuflarea cu intriga regală, pasiunea arzătoare și patru prinți absolut irezistibili care, fiecare în felul său, vă vor fura inima. Cu toate acestea, povestea include elemente care s-ar putea să nu fie potrivite pentru toți cititorii. Scene sexuale explicite cu unul sau mai mulți parteneri care și-au exprimat consimțământul, teme precum sărăcia, hărțuirea sexuală, moartea insinuată a unor membri de familie, dispariția unei persoane dragi, moartea, tortura și violența, toate sunt prezentate în roman. Cititorii care ar putea fi sensibili la aceste elemente sunt rugați să fie atenți.

Golful Erithmore

Erithmore

Orașul de Obsidian

Marea de Safir

Golful de Safir

Aer de Rubin

Cardrayton

Marea Cardrayton

Marea Semilunii

Orașul Regal

Frunză și Gheară

Stejar și Fier

Cedru și Mătase

Cenușa

Pădurea de Smarald

Lumathyst

Vleyica

RYLEE

AȘ PUTEA SĂ TE ARESTEZ PENTRU CĂ EȘTI ÎMBRĂCATĂ în felul ăsta! răsună în spatele meu o voce cunoscută, autoritară, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Dar tu știi asta, nu-i așa, Rylee?

Încremenesc pe drumul din piatră cubică. Tocmai am trecut granița în Frunză și Gheară, un oraș în care cu siguranță nu mi se permite să intru.

Îl *simt* înainte să se întindă spre mine, ca gheața în vene. Să-l opresc sau mă feresc de atingerea lui nu mi-ar aduce decât probleme, iar în această seară, dintre toate, problemele sunt ultimul lucru de care am nevoie.

Mâna lui Turner mă strânge de cot și mă trage după colțul unei taverne simple din piatră, pe o alee îngustă și pustie. Inima îmi bate cu putere în piept. M-a prins în capcană și nimeni nu ne va auzi din cauza petrecerii dinăuntru. Dacă nu iese cineva pe alee să se ușureze, sunt pe cont propriu.

— Eu...

Mă uit la rochia mulată în nuanțe stinse de violet și verde pe care am împrumutat-o de la cea mai bună prietenă a mea, Ivy. Este elegantă, chiar dacă e făcută din materiale banale provenite din orașul Cedru și Mătase, și este suficient de lungă cât să-mi acopere pantofii pătați de cenușă.

În calitate de cenușară, cea mai de jos clasă din Lumathyst, nu ar trebui să port haine peste nivelul meu, darămite să călătoresc peste granițe. Dar aș ieși în evidență în orașul ăsta dacă aș purta propriile haine – cafenii, pantaloni din bumbac zdrențuiți și cămașă – și am crezut că rochia lui Ivy ar fi mai sigură. Evident că nu-i așa.

— În ce ne cazuri te bagi în seara asta? insistă Turner, împingându-mă mai departe pe alee.

Uniforma lui aurie de executor regal aproape că îi sufocă silueta robustă, făcând-o să pară că va plesni pe la cusături. Fața îi e rotundă, iar rânjetul arogant și dominator îl transformă în ceva de care în ultimele șase luni am ajuns să mă tem.

Nu a fost așa la început.

La început, a fost doar o distragere amuzantă. Seducerea unui executor regal nu este o sarcină ușoară pentru o cenușară ca mine, iar el părea un aliat foarte util. Executorii regali sunt puternici pe străzi, cei care execută porunca regilor de a ne ține pe toți în frâu, iar faptul că eram în relații bune cu Turner m-a ferit de închisoare o dată sau de două ori.

Dar nu mi-a luat mult să-mi dau seama cine e cu adevărat și ce-i place cu *adevărat*... adică să ia, să pedepsească și să terorizeze. M-a ținut în laț de atunci, folosindu-și autoritatea asupra mea ca pe o armă.

— Nu intru în niciun necaz, îi răspund în cele din urmă, adoptând un ton inocent.

Dintre toate momentele în care să patruleze pe granița asta, de ce tocmai acum?

Am o *singură* șansă să-mi găsesc sora, și este în seara asta. Având în vedere că ceea ce intenționez să fac m-ar putea trimite la închisoare sau, *mai rău*, să mă omoare, chiar nu am timp pentru așa ceva.

— E greu de crezut, ripostează el, împingându-mă înapoi în zidul clădirii.

Tresar, apoi inspir adânc și afixez o mască de indiferență cu o nuanță de nu-e-nimic-în-creierul-meu. Îi place mai mult când o

fac pe proasta. Îi place când mă prefac că nu am puterea să pun la-olaltă două gânduri în afară de a spune „da”.

Își scoate sabia scurtă din teacă, plimbându-i vârful prin fața gâtului meu. Am nevoie de toată puterea ca să nu mă crispez la vederea acelei săbii afurisite, cu care m-a amenințat de mai multe ori decât pot număra.

— N-am venit să fac probleme, îl liniștesc din nou.

— Atunci, ce cauți o cenușară ca tine purtând așa ceva?

Atinge ușor materialul subțire al rochiei mele cu latul lamei.

Prin faptul că m-a prins așa, Turner are motive să mă arunce în temnițele regale sau să mă exileze peste mări. Nu pentru prima dată, mă prăbușesc într-un hău al urii față de regii care, cu secole în urmă, au decis să traseze linii pe o hartă, asigurându-se că oricine născut de partea greșită a lor este deposedat de drepturile pe care bogații le au în mod firesc.

— Nu te gândești să încerci să te strecuri la Alegere, nu-i așa? întrebă el.

Zâmbetul mi se lățește până ajunge să mă doară și îmi plimb sugestiv degetele pe mânerul sabiei lui.

— Crezi că sunt chiar atât de proastă ca să fac așa ceva?

— Sper că nu, având în vedere că asta ți-a ucis sora.

Clipesc. Lent. Nu-mi trece nimic prin minte, într-adevăr. Cu siguranță nu mă gândesc să întorc lama aia împotriva lui. Să văd ce părere ar avea despre asta. Cu siguranță nu mă gândesc la ri-posta care îmi joacă pe limbă: sora mea *nu e* moartă.

Nu e. Nu are cum să fie.

— Stai așa! spune el cu un râs răgușit. Nu-mi spune că ai câștigat la loterie una dintre invitații și crezi că *asta* – își târăie vârful sabiei pe corsajul meu – e ceea ce poartă aristocrații?

Încă o clipire. Plusez cu un chicot stupid, pentru orice eventualitate.

— Un cenușar n-a câștigat niciodată o invitație, spun, apoi fac un gest spre peretele din spatele meu, spre sunetele muzicii și ale veseliei. Tavernele. Barmanii le scaldă pe fete în băuturi gratuite în seara Alegerii. Vreau și eu doar să mă distrez puțin cu

prietenele mele, continui, bosumflându-mă. Turner, chiar nu pot să mă distrez puțin și eu în seara asta?

Îmi vine să vomit din cauza prefăcătoriei, a felului în care sunt obligată să mă comport în speranța că mă va lăsa să plec. În orice altă seară, aș fi riscat măcar să încerc să mă lupt cu el, dar asta necesită timp pe care nu-l am. Alegerea va începe în curând și am la dispoziție doar un mic interval de timp să fac ceea ce trebuie.

Turner râde atât de tare, încât saliva lui mă stropește pe obraz. Ochiul îmi zvâcnește, dar nu cedez. Trebuie să ajung repede la Ivy și nu am timp pentru o scenă, mai ales pentru o ceartă care l-ar putea face să-mi strice fața. În seara asta trebuie să arăt impecabil. Fără cenușă, fără murdărie și cu siguranță fără vânătași.

— Ce nu faceți voi, cenușarii, pentru o băutură! exclamă el, zguduindu-se de râs.

Îmi privește din nou corpul și mi se face pielea de găină. Nu sunt proprietatea lui și urăsc... *urăsc* că l-am lăsat vreodată între picioarele mele. Urăsc că am crezut vreodată că ar fi decent, amabil. Totul a fost un spectacol ca să mă prindă în laț. *Șarpele!*

— Presupun că de data asta te pot lăsa să scapi, răspunde el în cele din urmă, pășind într-o parte.

O singură gură de aer îmi ajunge în plămâni și mă îndepărtez un pas...

Mă prinde de încheietură atât de tare, încât mă doare când mă trage înapoi. Sabia lui lovește zidul de piatră chiar în fața mea, oprindu-mă brusc.

Am nevoie de fiecare dram de voință pe care îl am ca să înăbuș puterea care îmi crește în vene. Cât de ușor ar fi să eliberez o rafală tăioasă de vânt și să-l propulsez în peretele opus! Aș putea să-l dobor și să scap.

Dar atunci mi-ar afla secretul.

— Cu o singură condiție, completează el.

Îmi lipsesc la loc zâmbetul pe față. Acum e singura mea armură împotriva lui, singurul lucru care îl împiedică să-mi analizeze mai în amănunt minciunile.

— Atâta timp cât te pot vedea când termini de supt băuturile gratuite, spune Turner. N-am fost niciodată cu tine când ai băut, continuă el. Pun pariu că e foarte distractiv!

Acidul îmi urcă pe gât, iar obrajii mă dor de la efortul depus ca să continui să zâmbesc.

— La miezul nopții, zic, deși pentru a suta oară vreau să-l *refuz*.

Să-i spun să se ducă pe pustii. Să-i spun că nu poate continua să-mi facă asta. Nu poate continua să mă amenințe că mă arestează dacă îl refuz – dar el ar folosi-o pur și simplu ca o scuză ca să mă aresteze chiar aici și acum, să mă târască la închisoare și să ne încuie pe *amândoi* într-o celulă.

Nu pot să risc asta. Am o singură șansă...

— La miezul nopții, aprobă el, vârandu-și sabia în teacă și eliberându-mi încheietura mâinii; sângele se scurge înapoi atât de repede, încât mă arde. Chiar aici.

Arată spre alee în timp ce face un pas și se depărtează de mine.

Pornesc cât de repede îndrăznesc spre ieșirea de pe alee.

— Nu întârzia! strigă el în spatele meu. Știi ce se întâmplă dacă întârzii!

Îmi tremură mâinile când mă uit peste umăr și dau din cap. Nu voi întârzia; nu voi fi aici.

Dacă am noroc, voi afla ce s-a întâmplat cu sora mea. Iar dacă nu am?

Atunci Turner va fi cea mai mică dintre problemele mele.

RYLEE

DAU BUZNA PE UȘA LUI IVY ȘI O TRÂNTESC ÎN URMA MEA CA ȘI cum Turner m-ar fi urmărit tot drumul până aici. Nu m-a urmărit, dar fie *blestemat* pentru că m-a zdruncinat atât de rău! Îmi frec încheietura care acum mă doare, inspirând adânc ca să-mi potolesc nervii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ivy, privindu-mă cu ochi mari din celălalt capăt al camerei.

— Turner, zic, ca și cum ar fi un răspuns suficient.

Prietenele mele îmi cunosc trecutul cu el.

— Dobotocul! face ea, aruncând o privire la pata vineție proaspătă de pe încheietura mea, de forma degetelor lui.

— Sunt bine, o liniștesc. Am nevoie de câteva clipe.

Ivy dă din cap și mă privește în timp ce trage aer în piept, respirând odată cu mine până când reușesc să scap de agitație.

— E mai bine? mă întrebă.

— Mai bine. Am noroc că Turner nu m-a arestat când m-a prins trecând granița.

— Să sperăm că e un semn că zeițele sunt de partea ta în seara asta, adaugă Ivy și zâmbește larg. Vrei să vezi?

— Da, te rog! spun și ușurarea îmi mai alungă încordarea din corp, fiindcă exact de o distragere am nevoie acum.

Apoi de concentrare. Pentru că Ivy are dreptate: în seara asta chiar am nevoie ca zeițele să fie de partea mea.

— Layce încă n-a venit? o întreb.

— Nu, o să ai timp să faci o baie înainte să aducă ea restul „deghizărilor” noastre, râde Ivy. Dar, mai întâi...

Mă conduce în partea opusă a camerei și se oprește lângă măsuța de toaletă. Rămân cu gura căscată când observ invitațiile identice care se află acolo, cu scrisul delicat auriu imprimat sub ilustrația frumoasă a unei măști elaborate.

Regii din Lumathyst

prezintă

Ceremonia Alegerii

organizată pentru Legendele Haosului

Schimbarea acestei invitații pe o înșignă de participare la sosirea la palatul regal constituie un contract cu titlu obligatoriu între tine și Legendele Haosului. Prin acceptarea participării la Alegere, îți dai consimțământul entuziast pentru acte intime cu unul sau toate cele patru Legende ale Haosului, în cazul în care ești aleasă ca parteneră. Dacă nu te simți în largul tău cu aceste condiții, nu accepta la poartă o înșignă cu număr și bucură-te de festivități.

— „Consimțământ entuziast”, îngână Ivy.

Îmi plimb degetele peste invitație, remarcând grosimea cartoului în timp ce îl întorc pe față și pe dos. Cerneala aurie și neagră sclipește în lumină. Pare scumpă, ca și cum regii ar fi infuzat-o cu praf de stele. Cu puterea și bogăția lor? Probabil că așa și e.

— Ai de gând să „consimți cu entuziasm”? întrebă Ivy în timp ce udă cele vreo zece plante care îi umplu micul spațiu.

Las invitația pe măsuța de toaletă și zâmbesc.

— Categorie! exclam cu suficient sarcasm ca să o fac să râdă. Cine nu ar profita de șansa de a se culca cu patru bărbați deodată?

Mă limitez la tachinare în ciuda – sau poate tocmai din cauza – adevărului care mă zguduie. Chiar m-am *gândit* la posibilitatea de a fi nevoită să respect contractul, îngăduindu-i fanteziei să se desfășoare în minte. Nu mă opun ideii. Probabil că *interzicerea* tuturor acestor lucruri mă intrigă; este doar o reverie inocentă.

— Țștia nu sunt *orice* bărbați, spune Ivy. Sunt Legendele Haosului. Prinții pe jumătate zei ai Lumathystului. Să-i lași să facă ce vor cu tine?

Se cutremură și trece la următoarea plantă.

— Ei, haide! o tachinez eu. Tu n-ai fi curioasă?

Îmi mușc buza, mintea rătăcindu-mi pe o cale încântătoare care nu are nicio legătură cu ceea ce este în joc în seara asta – viața mea și a surorii mele. Să mă gândesc la așa ceva e mai ușor decât orice altceva din toate astea.

Am văzut doar picturi cu Legendele și cu regii, întinse pe afișe lipite prin Cenușa, ca să se asigure că ne amintim în fața cui ne plecăm. Artistul regal i-a pictat ca niște bărbați formidabili, cu zâmbete misterioase și ochi vii. Ființe puternice, capabile să-ți slăbească genunchii și să-ți taie răsufarea.

Patru odată... un fior cald îmi aleargă pe piele.

— Există o linie fină între curiozitate și autodistrugere, spune Ivy, readucându-mă în prezent. Ai auzit zvonurile. Chiar săptămâna trecută am auzit o poveste despre Visător, cum că ar fi aruncat un om pe cea mai înaltă clădire din Aer de Rubin pentru că a furat dintr-unul dintre iubitele lui magazine. Executorii au spus că îl scăpa și îl prindea în mod repetat înainte să i se alăture celelalte Legende. Ivy se înfioară înainte să reia: Mintea a manipulat realitatea bărbatului, făcându-l să nu mai vadă nimic altceva decât cele mai mari temeri ale sale, iar Coșmarul i-a deformat emoțiile pentru a se potrivi.

Înghit cu greu în sec.

— Și pe asta am auzit-o. S-a zis că Jucătorul aproape l-a înecat într-o sferă de apă pe care o controla el însuși.

— Vezi? zice Ivy, ținându-și stropitoarea la piept. Curiozitate și autodistrugere, repetă ea. Ca să nu mai vorbim de poveștile despre faimoasa Cameră de Joacă a Coșmarului. Se spune că se delectează să lege femeile în lanțuri zile întregi, jucându-se cu ele doar când are chef.

O imagine prinde contur în mintea mea: eu în lanțuri fără alt scop decât a fi folosită pentru plăcere. Clasele sociale nu contează când ești atât de dezgolit. O picătură de căldură îmi aterizează în stomac la acest gând, dar o alung degrabă.

Poate că într-o zi voi avea timp să caut genul de iubit care să mă facă să mă simt în siguranță și incitată, înțeleasă și distrusă în același timp. Cineva în preajma căruia să pot fi eu însămi și în care să am încredere cu toate dorințele inimii mele.

Un vis prostesc, dar unul pe care nu-l pot nega. Adăugați-l pe lista viselor care nu sunt menite să fie ale mele.

Ivy vine lângă mine și se uită la invitațiile de pe măsuța de toaletă, cu o licărire de mândrie în privire.

Fac un semn spre invitația mea identică, așezată lângă cea *reală* a ei.

— Asta e una dintre cele mai bune lucrări ale tale, Ivy.

Îmi zâmbește larg, dar ridică din umeri în timp ce întinde mâna să atingă o strelia care stă pleoștită în ghiveci. Unghiile roșii îi sclipesc când își rotește degetele, iar planta se înviorează ca și cum ar trage adânc în piept aerul mult dorit. Petalele portocaliu-aprins se luminează și înfloresc cu o viață recăpătată.

Își lasă mâna în jos.

— Aș spune că *asta* este una dintre cele mai bune lucrări ale mele. Dar știi că ador complimentele, așa că te rog, continuă!

Râd, admirând-o. Nu falsul, care este a doua ei pasiune, ci puterea sa *adevărată*, dată de zeiță.

Putere pe care nici ea, nici eu nu ar trebui să o avem. Putere pentru care am putea fi arestate dacă cineva din afara micului nostru cerc de încredere ar ști despre ea. Dar cred că se poate spune că asta ne-a unit inițial.

Am întâlnit-o pe Ivy când eram mai mică. Trecusem granița Cenușii, strecurându-mă în Frunză și Gheară, disperată să respir aer care să nu-mi lase gust de praf pe limbă. Sora mea mai mare, Erin, mă avertizase să nu merg în plină zi, dar știam că, dacă mai petreceam încă un minut cărând minereu din minele din Cenușa, aveam să explodez. În acel moment, nici nu-mi păsa dacă executorii regali mă prindeau și mă aruncau în închisorile regilor. Aveam *nevoie* de ceva nou, vibrant și proaspăt.

Și exact asta am obținut. Am intrat într-o mică vale retrasă și am văzut o fată de vârsta mea înconjurată de flori sălbatice. M-am oprit la lizieră, crezând că fusesem prinsă, dar ea nu m-a observat inițial. În timp ce priveam, mi-am dat seama că florile sălbatice *creșteau* chiar sub ochii mei – fata le făcea să înflorească și să se răspândească prin magie. Încă îmi mai amintesc cât de mari i s-au făcut ochii atunci când mi-a auzit icnetul de surpriză și cât de repede a sărit pe mine, gata să mă lovească cu pumnii dacă aș fi amenințat să-i dezvălui secretul. Habar n-avea că și eu ascundeam unul identic: amândouă eram demi.

Demii – descendenți ai celor binecuvântați de zeițe – decăzuseră din grațiile regilor cu secole în urmă, pe vremea când fiecare își stăpâna propriile teritorii, așa cum fac Legendele acum. Scurta eră de pace se încheiase rapid când luptele interne aprige dintre demi escaladaseră. Curând, demii erau cunoscuți doar pentru vărsare de sânge și lăcomie, spunându-se că ar fi corupți de puterile acordate de zeițe. Regii interveniseră înainte ca vreuna dintre facțiuni să-i poată răsturna pe ei și pe zeițe și să preia controlul deplin asupra Lumathystului.

Împotriva puterii combinate a zeitelor și a regilor lor, demii nu avuseseră nicio șansă. Majoritatea rebelilor fuseseră uciși, dar altora li se oferise opțiunea de a trăi. Numele lor ancestrale fuseseră plasate pe Lista Proscrișilor, asigurându-se că nimeni din acea linie genealogică nu avea să mai ajungă vreodată la un statut înalt, în ciuda faptului că puterea din liniile lor scăzuse în timp și apărea doar aleatoriu într-o generație sau alta. Ca a mea. Ca a lui Ivy și a lui Layce. Putere pe care părinții noștri non-magici

reușiseră să o păstreze secretă, deoarece semnele noastre nu deveneau vizibile pe piele până la vârsta de 10 ani.

De-a lungul anilor, Lista Proscrișiilor evoluase pentru a include pe oricine acuzat de crime de trădare sau, de fapt, pe oricine îl considerau regii o amenințare. Iar când întregul regat se străduiește să obțină statutul nobiliar pe care regii îl flutură prin fața poporului lor – dacă ar munci suficient de *mult* –, nimeni nu vrea să se afle pe acea listă blestemată.

A fi pe listă înseamnă că nu vei obține niciodată un statut social mai înalt decât cel care ți-a fost atribuit la naștere.

A fi pe acea listă înseamnă că, dacă ești chemat, ești obligat să servești în misiuni regale peste mări, unde nu ești apărat de protecțiile zeițelor.

A fi pe acea listă reprezintă aproape întotdeauna o condamnare la moarte.

Există demi care trăiesc în mod deschis în Lumathyst, dar sunt forțați să muncească pe nimic și sunt priviți de nobilime cu o suspiciune foarte puternică. Adesea se trezesc arestați pentru fapte cu care nobilimea scapă zilnic, cum ar fi călătoria peste granițele orașelor și încercarea de a cumpăra bunuri, sau cășătoria cu cine își doresc – luxuri pe care cenușarii nu și le permit nici ei.

De aceea, cei ca mine și prietenele mele ne păstrăm puterile secrete.

În secunda în care am trimis o rafală de vânt spre Ivy, aruncându-i corpul mic de pe mine și peste grădina ei de flori sălbatice, am devenit cele mai bune prietene. Iar furișarea peste liniile invizibile care îi separau pe bogați de săraci devenise una dintre cele mai periculoase distracții preferate ale mele. E riscant să trec granițele ca să-mi văd prietenele, dar am făcut-o de atâtea ori până acum, încât abia mai sesizez pericolul. Probabil acesta e și motivul pentru care Turner m-a depistat în seara asta: am devenit prea neglijentă în ceea ce privește încălcarea legilor.

Îmi trec încă o dată degetul peste invitație.

— Consimțământ entuziast.